

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobce: IVA Company s.r.o., IČO: 05462291
se sídlem Praha 2, Vinohrady, Na Folimance 2155/15
zastoupený advokátem JUDr. Pavlem Kačírskem
se sídlem Praha 8, Zenklova 66/230

**proti
žalovanému:** Odvolací finanční ředitelství
se sídlem Brno, Masarykova 427/31

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 12. 2021, č. j. 48838/21/5100-41451-609776,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 10. 3. 2021, č. j. 1684448/21/2002-52521-110499. Uvedeným rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobce o posečkání úhrady dosud nestanovené daně z přidané hodnoty za zdaňovací období březen 2020 ve výši 220 484 Kč, duben 2020 ve

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

výši 260 400 Kč, květen 2020 ve výši 268 800 Kč, září 2020 ve výši 165 822 Kč, říjen 2020 ve výši 312 905 Kč a listopad 2020 ve výši 385 002 Kč, zaevidovaná dne 2. 2. 2021 pod č. j. 16824126/21/2002-52521-110499.

2. Důvodem zamítnutí žádosti žalobce byla skutečnost, že dle metodického pokynu Generálního finančního ředitelství ze dne 8. 4. 2015, č. j. 11213/15/7100-40126-011550, (dále jen „metodický pokyn“) konkrétně části III. – Zákonné podmínky posečkáni nelze posečkat s úhradou daně uloženou zajišťovacím příkazem na zajištění úhrady na nesplacnou nebo doposud nestanovenou daň (§ 167 daňového řádu).

II. Obsah žaloby

3. V podané žalobě žalobce namítal, že žádost o posečkáni úhrady daně nepodal, a tedy prvostupňové a napadené rozhodnutí jsou zcela bezdůvodná a bezpředmětná.
4. Namítal, že daňové orgány svévolně aplikovaly § 70 odst. 2 daňového řádu, a to navíc způsobem, který prokazatelně koliduje s judikaturním výkladem uvedeného ustanovení, ze kterého vyplývá, že „*Posouzení procesního úkonu podle jeho obsahu neumožňuje, aby správce daně určitému a srozumitelnému úkonu přikládal jiný než účastníkem sledovaný smysl, obsah podání „domýšlel“ nebo činil závěry z jeho obsahu nevyplývající. Stejně tak nelze postupem podle § 70 odst. 2 daňového řádu napravovat omyl podatele, který navenek učinil jiný procesní úkon, než jaký ve skutečnosti zamýšlel.*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2015, č. j. 8 Afs 22/2015-37).
5. Žalobce tvrdil, že dezinterpretací podání žalobce ze dne 9. 2. 2021 se daňové orgány vyhnuly reakci na jednotlivé námitky žalobce, podle kterých správce daně postupoval při vydání exekučních příkazů doručených žalobci ve dnech 29. 1. 2021 a 3. 2. 2021 nepřiměřeně (viz námitky v odd. II odst. (3) – (7) jednotlivých podání žalobce ze dne 9. 2. 2021). Z uvedeného důvodu považoval žalobce napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, neboť daňové orgány nikterak nereagovaly na jeho námitky.
6. Za naprosto zmatečné žalobce označil odůvodnění napadeného rozhodnutí včetně prvostupňového rozhodnutí, podle kterého žalobce ve svých podáních neuvedl „...žádný návrh na zajištění majetku dle § 170 daňového řádu“ a rovněž odkaz na metodický pokyn. Namítal, že aplikace metodického pokynu není ve věci příležitá, neboť žalobce o posečkáni úhrady daně nežádal a dále že takto koncipovaný pokyn coby podzákonný akt je nezákonným, neboť takto GFŘ formulované limity jsou prokazatelně hrubě proti smyslu zákona (zejména § 156 odst. 1 písm. a) a c) daňového řádu) a proti judikatuře Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2016, sp. zn. 2 Afs 239/2015).
7. Žalobce rovněž uvedl, že primárně navrhl podle § 159 daňového řádu zrušení exekučních příkazů coby základních závazků žalobce vůči správci daně. Případné rozplátkování jistot vyplývajících ze zajišťovacích příkazů žalobce navrhl až coby navazující postup na takto případně vyřešené své prioritní požadavky (viz zrušení exekučních příkazů).
8. Dále žalobce uvedl, že žalovaný v závěru napadeného rozhodnutí odkázal na rozhodnutí prvoinstančního správce daně (viz rozhodnutí ze dne 23. 3. 2021, č. j. 1774994/21/2000-11452-107363), které bylo vydáno 13 dnů poté, kdy bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, a kterým byly námitky žalobce podané dne 9. 2. 2021 zamítnuty, a to bez dalšího. Stav, kdy žalovaný ohledně námitek formulovaných žalobcem v jeho odvolání pouze odkázal na závěry jiného rozhodnutí prvoinstančního správce daně, nicméně

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

řešícího meritum samotných podání žalobce ze dne 9. 2. 2021, žalobce považoval za naprosto nepřijatelné. I z tohoto důvodu žalobce považoval napadené rozhodnutí a jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí za bezdůvodné, účelové a nepřiměřené. Dle žalobce žalovaný uvedeným postupem nade vše pochybnost potvrdil, že za zcela legitimní považuje stav, kdy právní postavení žalobce vyplývající z jím podaných námitek proti exekučním příkazům je řešeno dvěma odlišnými rozhodnutími vydanými různými útvary prvoinstančního správce daně, navíc v různém časovém období (s odstupem 13 dnů), nicméně s naprosto shodným vyústěním, tj. zamítnutím žalobcem uplatněných nároků. Žalobce takovýto stav hodnotil jako zcela nesrozumitelný a v tomto rozsahu též nepřijatelný.

9. Závěrem žaloby žalobce namítal, že daňové orgány zcela opomenuly skutečnost, že žádost o posečkáni úhrady daně nebo její rozložení na splátky podléhá úhradě správního poplatku, a tedy pokud by správce daně skutečně vážně uvažoval o tom, že bude rozhodovat o podáních žalobce v režimu § 156 daňového řádu, pak nutně musel žalobce vyzvat k úhradě takovýchto poplatků. Dle žalobce nebylo možné na dané postupy vztáhnout plošné rozhodnutí ministryně financí o prominutí poplatků, publikované ve Finančním zpravodaji č. 38/2020. V napadeném a rovněž prvostupňovém rozhodnutí pak není ani zmínka o tom, že by správní poplatky byly žalobci prominuty individuálním rozhodnutím.

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě

10. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
11. K námitce svévolné aplikace § 70 odst. 2 daňového řádu žalovaný uvedl, že výkon veřejné správy, je možný toliko na základě a v mezích zákona. Žalovaný je pak nucen v souladu s § 5 daňového řádu postupovat při správě daní v souladu s právními předpisy, a tedy i daňovým řádem. Postup daňových orgánů v souladu se zákonem, konkrétně s § 70 odst. 2 daňového řádu, tak nemůže být vykládán jako svévole. Naopak svévolným by v demokratickém právním státě byl postup správce daně v rozporu s příslušnými ustanoveními zákona.
12. Odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2015, č. j. 8 Afs 22/2015-37, považoval žalovaný za nepřiléhavý. Daňové orgány si ničeho nedomýšlely a nečinily závěry, které by z obsahu podání žalobce nevyplývaly. Žalobce ve svých podáních sám explicitně vyjádřil žádost o rozložení úhrady daně na splátky, kterou následně potvrzoval jak ve svém odvolání, tak v předmětné žalobě, když a) v podání ze dne 9. 2. 2021 uvedl v bodě (12), že *„Daňový subjekt s ohledem na výše uvedené navrhuje, aby správce daně exekuční příkaz č.j.: [...], vydaný v neprospěch daňového subjektu dne [...] zrušil a aby k úhradě nedoplatku plynoucího ze zajišťovacího příkazu vydaného téhož dne, stanovil daňovému subjektu přiměřené splátky, které umožní existenci daňového subjektu coby podnikatelského subjektu a rovněž coby plátce daní, k nimž je u správce daně registrován.“* V odvolání ze dne 7. 4. 2021 uvedl, že *„V závěru svých podání z 9. 2. 2021, která daňový subjekt prokazatelně a výlučně učinil v režimu ustanovení § 159 DŘ, tzn. Coby „námitky proti úkonům správce daně při placení...“ pak daňový subjekt formuloval svůj petit, ve kterém navrhl, aby správce daně příslušné exekuční příkazy zrušil a aby daňovému subjektu stanovil přiměřené splátky, které mu umožní další existenci coby podnikatelského subjektu a rovněž tak plátce daní, k nimž je u správce daně registrován. Pro případ, že by správce daně byl ochoten vyšší splátek či jiný způsob*

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

garance úhrady nedoplatků vymezených odkazovaným zajišťovacím příkazem sjednat s daňovým subjektem, daňový subjekt potvrdil, že je k takovému jednání připraven, a to zcela dle dispozic správce daně.“ V neposlední řadě v žalobce uvedl, že „Žalovaný na námitku žalobce reprodukovanou ad. (3) tohoto podání reagoval jakýmsi svým rozbořením petitu formulovaného žalobcem v závěrech jeho podání ze dne 9. 2.2021, z čehož pak dovodil svůj závěr, že žalobce takto snad požádal o rozplátkování dlužných částek vyplynulších ze zajišťovacích příkazů, doručených žalobci ve dnech 29. 1.2021 a 3. 2.2021. Žalobce nicméně k uvedenému namítá, že žalovaný takto zcela opomenul, že žalobce svými námitkami, učiněnými prokazatelně v režimu § 159 daňového řádu, primárně navrhl zrušení exekučních příkazů coby základních titulů jakýchsi jeho takto vymezených závazků vůči správci daně a případné rozplátkování jistoty vyplývající ze zajišťovacích příkazů pak žalobce navrhl až coby navazující postup na takto případně vyřešené jeho prioritní požadavky – viz. zrušení příkazů exekučních.“ K tomu žalovaný odkázal pro srovnání na § 156 odst. 1. písm. d) daňového řádu. Uzavřel, že daňové orgány si tedy nemusely ničeho „domýšlet“ či činit závěry nevyplývající ze žalobcových podání, když žalobce výslovně a opakovaně uvedl požadavek na rozložení úhrady daně na splátky.

13. K námitce žalobce, jejíž podstata spočívala v tvrzení, že podání žalobce byla řešena odlišnými rozhodnutími různých útvarů správce daně v různých časových obdobích, žalovaný uvedl, že správce daně je dle § 70 odst. 2 daňového řádu povinen posuzovat podání podle skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je podání označeno. Žalobcova podání byla dle skutečného obsahu posouzena jako námitka dle § 159 daňového řádu a jako žádost o posečkání dle § 156 daňového řádu. Ve své podstatě žalobce učinil 6 námitek dle § 159 daňového řádu a 6 žádostí o posečkání dle § 156 daňového řádu. Namísto toho, aby správce daně vydal celkem 12 rozhodnutí, přistoupil, veden zásadou hospodárnosti při využití § 7 odst. 2 daňového řádu, k vydání společného rozhodnutí o podáních skutkově a právně obdobných, tj. vydal společné rozhodnutí ve věci 6 podaných námitek dle § 159 daňového řádu a společné rozhodnutí ve věci 6 podaných žádostí o posečkání dle § 156 daňového řádu, a to zcela legitimně. Doplnil, že nelze rozumně očekávat vydání obou rozhodnutí ve stejný den, stejnou hodinu a stejnou minutu, neboť se jedná o rozdílná řízení podléhající různým postupům, ve kterých činí úkony úřední osoby, nikoliv stroje. Žalovaný rovněž upozornil na skutečnost, že obě předmětná rozhodnutí byla vydána věcně a místně příslušným správcem daně.
14. K námitce týkající se zpoplatnění žádosti o posečkání daně žalovaný uvedl, že za běžných okolností je žádost o posečkání úhrady daně popřípadě její rozložení na splátky spojena s poplatkovou povinností. Uplynulé roky se však nesly v duchu pandemických opatření a následných kompenzací. Na základě bodu II. 2. Rozhodnutí o prominutí příslušenství daně, zálohy na daň a správního poplatku z důvodu mimořádné události, které bylo publikováno ve Finančním zpravodaji č. 38/2020 dne 21. 12. 2020, došlo u všech daňových subjektů k prominutí správního poplatku podle Položky 1 odst. 1 písm. d) Sazebníku, který je Přílohou k zákonu č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích, za přijetí žádosti o povolení posečkání úhrady daně, popřípadě rozložení její úhrady na splátky, nebo o změnu tohoto rozhodnutí za podmínky, že žádost bude podána v období od 1. 1. 2021 do 16. 8. 2021. Žalobcem učiněná podání ze dne 9. 2. 2021 v části posouzené jako žádost o rozložení úhrady daně na splátky tak byla na základě výše uvedeného rozhodnutí osvobozena od správního poplatku.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

15. K tvrzení žalobce, že ve svých podáních primárně navrhl zrušení exekučních příkazů, žalovaný zdůraznil, že proti zajišťovacím příkazům podal žalobce odvolání, o kterém žalovaný rozhodl rozhodnutím ze dne 10. 3. 2021, č. j. 8032/21/5100-41453-712140, a o námitkách ve věci exekučních příkazů bylo správcem daně vydáno rozhodnutí ze dne 23. 3. 2021, č. j. 1774994/21/2000-11452-107363, kterým byly všechny žalobcovy námitky vypořádány. Podáním ze dne 7. 4. 2021 zaevidovaným pod č. j. 2676795/21, se žalobce odvolal proti prvostupňovému rozhodnutí ve věci posečkáni, nikoliv proti rozhodnutí o námitkách dle § 159 daňového řádu (tam ostatně ani opravný prostředek přípustný není). Námitky směřované proti exekučním a zajišťovacím příkazům, o kterých bylo již pravomocně rozhodnuto, jsou v rámci řízení o posečkáni daně bezpředmětné.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

16. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
17. Soud rozhodl o věci samé bez jednání, neboť žalobce nevyjádřil s takovým projednáním věci nesouhlas (viz § 51 odst. 1 s. ř. s.) a žalovaný výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání.
18. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:
- Podle § 156 odst. písm. d) daňového řádu na žádost daňového subjektu nebo z moci úřední může správce daně povolit posečkáni úhrady daně, popřípadě rozložení její úhrady na splátky (dále jen „posečkáni“), není-li možné vybrat daň od daňového subjektu najednou.
19. Soud o podané žalobě uvážil následovně:
20. Předně soud neshledal, že by napadené, případně prvostupňové rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné. Z uvedených rozhodnutí zcela jednoznačně vyplývá, na základě jakých skutečností a důvodů daňové orgány nevyhověly žádosti žalobce o posečkáni podané podle § 156 daňového řádu. Stejně tak z napadeného rozhodnutí vyplývá, proč nebylo námitkám žalobce vyhověno.
21. Podstata sporu mezi účastníky řízení spočívá v tom, zda podání žalobce ze dne 9. 2. 2021 měla být posouzena jako žádosti o posečkáni podle § 156 daňového řádu, jak tvrdí žalovaný, či nikoliv, jak tvrdí žalobce.
22. K uvedené námitce z obsahu správního spisu předloženého žalovaným vplynuly pro posouzení věci tyto rozhodné skutečnosti: Finanční úřad pro hlavní město Prahu (správce daně) dne 29. 1. 2021 a dále dne 3. 2. 2021 vydal dohromady 6 zajišťovacích příkazů a dále v uvedené dny i dohromady 6 exekučních příkazů na prikázání pohledávky z účtu. Proti exekučním příkazům podal žalobce 6 podání, která datoval dne 9. 2. 2021 a označil jako námitky podle § 159 daňového řádu proti úkonům správce daně při placení. Po obsahové stránce byla tato podání naprosto obdobná. V uvedených podáních žalobce např. uvedl, že „... *vhodnějším způsobem úhrady tohoto nedoplatku mohla a měla být postupná úhrada v přiměřených splátkách dohodnutých správcem daně*“ a dále že navrhuje, aby správce daně exekuční příkaz vydaný v jeho neprospěch zrušil a „*aby k úhradě nedoplatku plynoucího ze zajišťovacího příkazu vydaného téhož dne, stanovil daňovému subjektu přiměřené splátky, které umožní další existenci daňového subjektu coby podnikatelského subjektu a rovněž coby plátce*“

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

daní, k nimž je u správce daně registrován“. Správce daně vydal dne 10. 3. 2021 pod č. j. 1684448/21/2002-52521-110499 rozhodnutí s označením „Rozhodnutí ve věci posečkáni úhrady daně“, tj. prvostupňové rozhodnutí. Dne 23. 3. 2021 pak správce daně vydal pod č. j. 1774994/21/2000-11452-107363 rozhodnutí s označením „Rozhodnutí o námitce“, kterým námitky žalobce proti exekučním příkazům zamítl.

23. Dle náhledu soudu správce daně a rovněž žalovaný nepochybili, jestliže podání žalobce ze dne 9. 2. 2021 posoudili rovněž jako žádost o posečkáni úhrady daně, popřípadě rozložení její úhrady na splátky (dále jen „žádost o posečkáni“) podle § 156 daňového řádu. Ve smyslu § 70 odst. 2 daňového řádu je správce daně povinen posoudit každé podání podle jeho obsahu a bez ohledu na jeho označení. Uvedené ustanovení zakotvuje zásadu materiálního posouzení podání a po správci daně vyžaduje, aby podání daňového subjektu kvalifikoval odpovídajícím (správným) způsobem. Správce daně tak tížila v projednávaném případě povinnost zhodnotit předmětná podání žalobce v závislosti na jeho skutečném obsahu, a bez ohledu na označení. Ostatně uvedené vyplývá i z žalobcem poukazovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2015, č. j. 8 Afs 22/2015-37.
24. Žalobce ve všech dotčených podáních ze dne 9. 2. 2021 namítal nepřiměřenost okamžité úhrady nedoplatku vymezeného v zajišťovacích příkazech s tím, že je zde zájem na zachování jeho existence. Dále žalobce poukázal na možnost postupné úhrady nedoplatku v přiměřených splátkách. Konečně žalobce výslovně správci daně navrhl, aby mu stanovil přiměřené splátky, které mu umožní další existenci. Podání žalobce tak jsou podle svého výslovného obsahu žádostmi o rozložení úhrady nedoplatku dle zajišťovacích příkazů na splátky, tj. žádostmi o posečkáni podle § 156 daňového řádu. Správce daně tak postupoval v souladu s daňovým řádem, když uvedená podání posoudil podle § 156 daňového řádu, a rovněž v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2015, č. j. 8 Afs 22/2015-37. Postup správce daně tak nelze označit za bezdůvodný a rovněž ani bezpředmětný.
25. Bez ohledu na výše uvedené soud uvádí, že se žalobci v projednávaném případě dostalo maximální možné míry ochrany jeho práv. Předmětná podání ze dne 9. 2. 2021 totiž byla správcem daně posouzena nejen jako námitka podle § 159 daňového řádu, o které bylo rozhodnuto dne 23. 3. 2021 pod č. j. 1774994/21/2000-11452-107363, ale rovněž také jako žádost o posečkáni podle § 156 daňového řádu, o níž bylo rozhodnuto prvostupňovým rozhodnutím ve spojení s napadeným rozhodnutím. V obou zmíněných případech pak bylo žalobci v příslušných rozhodnutích sděleno, na základě jakých skutečností a důvodů nebylo námitkám, respektive žádosti o posečkáni vyhověno a z jakých důvodů nelze tvrzením žalobce přisvědčit. Vedle ochranného prostředku v podobě námitek, kterého se žalobce výslovně dovolával, tak byla jeho podání posouzena i dalším způsobem. Uvedeným postupem správce daně tak dle náhledu soudu nemohl být žalobce nikterak dotčen na svých právech.
26. Nelze přisvědčit tvrzení žalobce, že vydáním prvostupňového a napadeného rozhodnutí se daňové orgány vyhnuly reakci na jeho námitky ohledně nepřiměřenosti postupu správce daně při vydání exekučních příkazů. Jak soud uvedl výše, správce daně o námitce žalobce podané podle § 159 daňového řádu rozhodl dne 23. 3. 2022 pod č. j. 1774994/21/2000-11452-107363. V uvedeném rozhodnutí se správce daně žalobcem uplatněnými námitkami výslovně zabýval a žalobci sdělil, proč je neshledal důvodnými. Nesouhlasil-li žalobce s vypořádáním svých námitek v rozhodnutí správce daně ze dne 23. 3. 2022, č. j. 1774994/21/2000-11452-107363, byl oprávněn se přezkumu tohoto rozhodnutí domáhat

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

prostřednictvím správní žaloby. Správce daně v prvostupňovém rozhodnutí a žalovaný v napadeném rozhodnutí pak nebyli oprávněni se zabývat tvrzeními žalobce směřujícími vůči exekučním příkazům, neboť exekuční příkazy nebyly předmětem jejich posouzení. Ze stejného důvodu, tedy že exekuční příkazy nejsou předmětem soudního přezkumu, pak není soud ani v projednávané věci oprávněn se zabývat výtkami žalobce směřujícím proti exekučním příkazům.

27. Soud neshledal odkaz žalobce na metodický pokyn nezákonným. Uvedený metodický pokyn je interním pokynem, který byl vydán za účelem sjednocení rozhodovací praxe finančních úřadů v rámci celého území státu a zajištění vyloučení diskrece při rozhodování podle § 156 daňového řádu. Podle tohoto metodického pokynu, stejně jako metodického pokynu, který jej nahradil (viz pokyn č. j. 46126/20/7700-10123-500852), pak nelze posečkat zajišťovacím příkazem uložené zajištění úhrady na nesplatnou nebo doposud nestanovenou daň.
28. Soud v daném případě neshledal, že by metodický pokyn byl v rozporu se smyslem daňového řádu. Ustanovení § 156 daňového řádu totiž umožňuje posečkání úhrady daně pouze u daně splatné. Tuto skutečnost soud dovodil z § 156 odst. 4 daňového řádu, podle kterého lze posečkání daně povolit nejdříve ode dne splatnosti, a to i zpětně. K obdobnému závěru dospěl i Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 29. 4. 2019, č. j. 29 Af 9/2017-65. Naproti tomu v projednávaném případě byly zajišťovací příkazy vydány k zajištění úhrady daně, která nebyla dosud stanovena, složením jistoty. Tedy žalobci nebyla daň dosud stanovena a zajišťovací příkazy byly vydány za účelem úhrady jistoty, nikoliv splatné daně. Protože § 156 daňového řádu umožňuje posečkání toliko úhrady splatné daně a nikoliv zajišťovacím příkazem uložené zajištění úhrady na nesplatnou nebo doposud nestanovenou daň, nelze dospět k jinému závěru, než že metodický pokyn je v této části plně v souladu s § 156 daňového řádu. Daňové orgány tak nepochybily, když žádost žalobce zamítly.
29. Odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2016, sp. zn. 2 Afs 239/2015, neshledal soud relevantním, a to s ohledem na odlišný charakter rozhodnutí, které bylo Nejvyšším správním soudem a zdejším soudem předmětem soudního přezkumu. Nejvyšší správní soud se v uvedeném rozsudku zabýval přezkumem zajišťovacího příkazu, konkrétně pak podmínkami vydání zajišťovacího příkazu. Naproti tomu předmětem přezkumu soudu v projednávaném případě je rozhodnutí o posečkání daně podle § 156 daňového řádu.
30. Relevantní není rovněž tvrzení, ve kterém žalobce poukazoval na skutečnost, že žádost o posečkání podléhá správnímu poplatku. K uvedené námitce soud odkazuje na rozhodnutí ministryně financí o prominutí příslušenství daně, zálohy na daň a správního poplatku č. j. 34159/2020/3901-2, kterým byl všem subjektům, tedy i žalobci, prominut správní poplatek podle Položky 1 odst. 1 písm. d) Sazebníku, za přijetí žádosti o povolení posečkání úhrady daně, popřípadě rozložení její úhrady na splátky, nebo o změnu tohoto rozhodnutí, a to za podmínky, že žádost byla podána v období od 1. 1. 2021 do 16. 8. 2021, a to z důvodu mimořádné události. Žalobce o posečkání požádal v rozhodné době, konkrétně dne 9. 2. 2021, kdy byla správci daně doručena předmětná podání žalobce, a tedy poplatková povinnost ho na základě výše uvedeného rozhodnutí ministryně financí netížila. Ostatně o prominutí poplatku na základě rozhodnutí ministryně financí byl žalobce v prvostupňovém rozhodnutí informován (viz strana 2 třetí odstavec).

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

31. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
32. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobci nebyli ve sporu úspěšní a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 25. listopadu 2022

Mgr. Milan Tauber v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.